

Kellő eréllyel...

Kellő eréllyel, jogos felháborodással – ám némileg pontatlanul utasította vissza Szabó Miklós történész a kegyeletsértő óbudai utcanév-átkeresztelési javaslatokat (*Az óbudai majomper*, április 13.).

Az „igazi”, az amerikai „majomper” nem – ha van egyáltalán ilyen – Dalton városában, az USA Georgia államában volt, hanem Daytonban, Tennessee államban.

Lukács György nem „hadbíró-sági vádbiztos” volt és – melleleg – nem tizenhét embert végeztetett ki, hanem nyolcat. Ezt ő maga részletesen elmondta abban a – talán utolsó – nagy interjújában, amelyet Vezér Erzsébet és Eörsi István készített vele, s amely a *Megélt gondolkodás – Életrajz magnószalagon* című kötetben (Magvető, 1989) olvasható (165., 1.). Lukács az 5. hadosztály egyik egységének (majd az egész 5. hadosztálynak) a politikai biztosa („komiszszár”) volt, és a Tiszafürednél gyáván, áruló módon megfutamodott egység (nem pedig „ártatlan emberek”, amint az

óbudai MIÉP-képviselő mondta!) hadbíró-sága által (azaz nem személyesen, általa!) halálra ítélteteket lövette főbe, amint ez minden háborúban így szokás. Az meg egyenesen túlzás, hogy Lukács „perzekutoresztéta” lett volna, „támadást” indított volna Babits öröksége ellen (lásd szép cikkét Babits Mihály valomásai címmel Írástudók felelőssége című kötetében), vagy „cenzori hevületű hajszát” indított Bibó vagy Márai ellen: ő csak vitázott velük, bírálta őket, de nem is volt olyan hatalma, hogy árthatott volna nekik.

Madzsar Józseffel kapcsolatban említésre méltó, hogy már csak azért sem lehetett „az átkos”-ban bármi, mert szovjetunióbeli emigrációjában koholt vádak alapján már 1938-ban letartóztatták és 1940-ben – hogy hogyan, nem tudjuk – meghalt.

Bálint György „ismeretlen és jelentéktelen” egyes óbudaiaknak? Szégyellhetik magukat!

Pető Gábor Pál